

הוציאה מִפְּסַגְר נְפִישׁוֹי

מוסף
מיוחד
ל-טו'
באב

תשעה באב הוא אחד הימים החשובים ביותר במעגל השנה, אחד מחמשת הצומות המרכזיים של העם היהודי, באופן רשמי התענית של תשעה באב מציינת את חורבנם של שני בתי המקדש, בית המקדש הראשון שנחרב בידי נבוכדנצר מלך בבל, ובית המקדש השני שנחרב בידי טיטוס הרומאי, למרבה הפלא שני הבתים נחרבו בדיוק באותו התאריך, תשעה באב הוא גם השיא של תקופת 'בין המצרים' והוא יום של דין קשה מיצר והסתרה גדולה לעם ישראל, ישנם מקומות שבהם הוא נקרא יום שכולו חושך, היום של הנחש, ואכן מאז חורבן בתי המקדש אירעו בו מאורעות קשים רבים לעם היהודי דווקא ביום זה עלינו להבין כי בעולמנו, כל דבר מורכב מפנימיות וחיזוניות, קליפה ופרי בחיזוניות: הדברים הנוראים שאירעו בתשעה באב, קרו כתוצאה מהחורבן של בית המקדש.

אולם בפנימיות: השורש לכך עמוק הרבה יותר, עלינו לחזור לאירוע קדום יותר שהתרחש ביום הזה, חטא המרגלים, גם שם לא ממש נמצא את הסיבה להיות יום זה מועד לפורענות, לשם כך, עלינו להבין את השורש הרוחני של היום הזה, במסגרת הכללית של תיקון העולם. מדוע יום טו' באב נקרא יום של הסתרה, חושך, מיצר, מאסר גלותי עצמי כל כך גדול? דווקא מהמיצר מהנמיכות קומה יום זה יכול להפוך למפתח לתיקון וגאולה, האידך? עיני צער בכי ומספד והכרה עצמית בשבר הגדול ביום זה, נפתח צוהר גדול של "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה", דווקא עיני הכרה וחשבון נפש עצמי ביום טו' באב, מסייע לך הקב"ה לצאת מהצער בכל ימות השנה והמסגר העצמי של כל אחד ואחד.

טיפול שורש

הכל מתחיל באדם, בכל אדם קיימת בחינה של גדלות ובחינה של קטנות, ובכל רגע אנחנו נבחנים כיצד אנחנו אווזים במציאות, האם ממקום של גדלות או ח"ו ממקום של קטנות וצרות. בטבעו, האדם רואה את העולם מתוך נקודת המבט הצרה שלו, איך העולם נראה לו ואיך העולם משרת אותו ומספק את כל רצונותיו, צר היא מילה נרדפת לאויב, האויב הגדול ביותר שלנו הוא הצרות – צרות העין, צרות הראיה, צרות הדעת והתפיסה.

מעולם לא חסרו לנו אויבים חיצוניים וגם בימינו הם רבים ומסוכנים. התורה אמנם מצוה אותנו, "אם בא להורגך השכם להורגו", אנו מצווים להלחם באויבים החיצוניים בעת הצורך ולהגן על עצמנו, אולם, תורת הקבלה מלמדת אותנו, שעיקר המלחמה שלנו אינה באויבים החיצוניים אלא באויבים הפנימיים, העבודה האמיתית היא תמיד בשורש הפנימי הרוחני של הדברים, אם רוצים לעקור עשבים שוטים מהגינה, לא מספיק לקצוץ אותם, צריך לעקור מהשורש לעשות טיפול שורש, אחרת הם ישובו ויגדלו, אם אנו רוצים לצאת מהקטנות, המקומות הצרים והמאיימים של חיינו, אנו חייבים לעשות עבודה רוחנית בשורש ולהגיע לגדלות אמיתית, השורש של כל האויבים החיצוניים נמצא תמיד בקטנות ובצרות הפנימית של כל אחד מאיתנו, ככל שרמת הקדושה והשמירה מפגעים חיצוניים נשמרים, כך המיצר הנפשי טהור וזך יותר.

נאמר, שדור שבו לא נבנה המקדש כאילו נחרב בו המקדש, אם אנחנו עושים השתדלות מצדנו ובונים מציאות רוחנית שבה יש כלי לאור, האור מיד יתלבש בכלי! אין עיכוב על האור מצד הבורא, כגודל הכלי כך כמות האור שתיכנס בו. לכן, כשנראה לנו שיש מסביב אויבים שמתנכלים לנו ומאיימים להשמיד אותנו, אנו צריכים להבין שזה נובע מתוכנו, מחוסר השלמות של הכלי שלנו, ללא אחדות, אהבת חינוס ובנית כלי רוחני שלם, האור ימשיך לשכון מחוצה לנו ובית המקדש ימשיך להיחרב מדור לדור כשכמות האויבים והאיומים מסביבנו רק תגדל ח"ו, בנו תלוי הדבר! כולנו יחד ככלי אחד גדול וכל אחד מאיתנו, ככלי קטן, בתוך הכלי הכללי, יכול להביא את השכינה לשכון שוב בתוכנו.

נאמר בגמרא (ברכות ל"ב) שמיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפילה, אך שערי דמעה לא ננעלו, מסופר על נפוליון שהגיע במסעותיו לעיר אחת בדיוק בערב תשעה באב בעוברו ליד בית כנסת גדול שמע קול בכי מר עולה מתוכו, הציץ פנימה וראה את כל המתפללים יושבים על הרצפה ממררים בבכי וקוראים קינות, שאל את עוזריו, האם קרה איזה אסון ליהודים שככה הם בוכים והם ענו לו שהיהודים מתאבלים עכשיו על בית מקדשם שנחרב, שאל, מתי נחרב? ענו לו, לפני כ-2000 שנה, נפוליון מאוד התפעל מכך ואמר לפמלייתו, עם שככה בוכה על ביתו שנחרב לפני 2000 שנה, עתיד ביתו להיבנות מחדש!

שנזכה כולנו מכח הקדושה ואהבת חינוס, התאבלות על בית תפארתנו, לצאת מהמצר הפנימי, ונזכה כולנו בבניין בית הבחירה ותחזינה ענינו בשובך לציון **ברחמים**, אמן.

